

РЕШЕНИЕ

№ 5527

гр. София, 18.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 05.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11755** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. Б. Г., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 110, чрез адв. В. И. Д. от САК, срещу Заповед № 3286з-3163 от 21.08.2024 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейски регистрации с рег. № 19685/13.07.2005 г. по описа на 01 РУ - СДВР и рег. № 3585/12.11.2008 г. по описа на 07 РУ – СДВР.

Жалбоподателят претендира за незаконосъобразност на оспорения акт поради неправилно приложение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения, поради липса на мотиви и анализ на основанията за снемане от отчет на жалбоподателя. Оспорва се компетентността на издателя на акта. Позовава се на Решение № 6758 от 04.06.2024 г. по адм.д. № 6492/2021 г. на ВАС и Решение на СЕС (голям състав) от 30.01.2024г дело №С-118/22г. Поддържа, че към настоящия момент липсват данни в българското законодателство да са транспонирани разпоредбите на чл.4, параграф 1, б. (в) и (д) на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, съобразно които администраторът на лични данни трябва да установи срокове за изтриването на събраните лични данни или периодичен преглед. Счита, че извършването на проверка в смисъла на Решението на СЕС е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по чл.68, ал.6 ЗМВР за снемане на полицейска регистрация, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, регистрирано по реда на чл.68 ЗМВР. В конкретния

случай, издателят на акта не е осъществил никаква обстойна проверка за нуждата от продължаване на тази регистрация, респективно от отказ от снемане на същата. Претендира се отмяна на заповедта.

Ответникът директор на Главна дирекция „Национална полиция“ оспорва допустимостта и основателността на жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

В Главна дирекция „Национална полиция“ е постъпило заявление вх. № 513000-32966 от 26.04.2024 г. по описа на СДВР, подадено от Б. Б. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат В. И. Д. от САК, с искане за снемане на полицейска регистрация.

При проверка е установено, че заявителят има извършени две полицейски регистрации:

1. Полицейска регистрация № 19685 от 13.07.2005 г. по описа на 01 РУ - СДВР за деяние по чл. 194 от НК - кражба на мобилен телефон, по ЗМ № 2477/2005 г. по описа на 01 РУ – СДВР.

Образувана е пр.пр. № 24122/2005 г. по описа на СРП. Видно от писмо на СРП с рег. № ПД 2830/2005 г. от 29.05.2024 г., материалите по досъдебното производство са внесени с обвинителен акт в СРС, където е образувано НОХД № 11805/2005 г. С протоколно определение от 06.07.2005 г., влязло в законна сила на 06.07.2005 г., СРС одобрява постигнато споразумение, по силата на което Б. Б. Г. се признава за виновен в това, че на С.,[жк], [улица], [жилищен адрес] отнел чужда движима вещ - мобилен телефонен апарат марка “Нокиа”, модел 3100, на стойност 177,70 лева от владението на пострадало лице без нейното съгласие.

2. Полицейска регистрация рег. № 3585/12.11.2008 г. по описа на 07 РУ - СДВР за деяние по чл. 195, ал. 1 от НК - кражба, извършена от стая № 808 в блок 16 в Студентски град, по ЗМ № 4346/2008 г. на 07 РУ - СДВР, пр. пр. № 52725/2008 г. на СРП. Съгласно писмо на СРП с рег. № Н.-158/2009 г. от 27.05.2024 г., по делото е внесен проект на споразумение, одобрен с протоколно определение на СРС от 16.04.2009 г. Страните са се споразумели на подсъдимия Б. Б. Г., на основание чл. 195, ал. 1, т. 3, пр. 2 и т. 7, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 28, ал. 1 ст НК, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, да бъде определено наказание “лишаване от свобода” за срок от шест месеца, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК съдът е отложил изпълнението на наложеното наказание за срок от три години.

Видно от изготвената справка за съдимост Б. Б. Г. е реабилитиран по НОХД № 11805/2005 г. и НОХД № И-1267/2009 г., двете по описа на СРС, на основание чл. 88а от НК, с посочена дата на получаване на сведението: 19.04.2023 г.

Изготвена е Справка рег. № 3286р-44691 от 21.08.2024 г., която обективира извършена допълнителна проверка по административна преписка с рег. № 513р-75510 от 26.07.2024 г., с цел съставяне на профил на лицето Б. Б. Г., ЕГН [ЕГН], след справки в информационните фондове за общо ползване на МВР относно минали/настоящи наказателни производства. Справките установили, че лицето се води като „извършител“ по 8 броя заявителски материали, последният от които от 21.03.2013 г. по описа на 03 РУ-СДВР за деяние по чл.216 от НК – унищожаване на чуждо имущество. Същият е осъден по 5 броя наказателни производства, както следва: НОХД № 3614/2004 г. на СРС за престъпление по чл.325 от НК с наказание „глоба“; НОХД № 11805/2005 г. на СРС за престъпление по чл.194, ал.1 от НК с наказание “пробация“; НОХД № 1267/2009 г. на СРС за престъпление по чл.194, ал.1 от НК с

наказание „лишаване от свобода“ за шест месеца, условно; НОХД № 14462/2009 г. на СРС за престъпление по чл.195, ал.1 от НК с наказание „лишаване от свобода“ за шест месеца, условно; НОХД № 5773/2010 г. за престъпление по чл.345а, ал.1 от НК с наложено наказание „лишаване от свобода“ за осем месеца, изтърпяно ефективно.

В Справка рег. № 3286р-44691 от 21.08.2024 г. са посочени 20 различни случая на задържане на лицето на различни основания по чл.72, ал.1 от ЗМВР, във връзка с извършени престъпления, основно по чл.354а, ал.1 от НК (който без надлежно разрешително произведе, преработи, придобие или държи наркотични вещества или техни аналози с цел разпространение, или разпространява наркотични вещества или техни аналози, се наказва за високорискови наркотични вещества или техни аналози), както и по чл.194 и чл.195 от НК – кражби и квалифицирани състави на кражби.

При извършена проверка в АИС „Административно-наказателна дейност“ (АНД) е установено, че за Б. Б. Г. има с издадени 2 АУАН и 3 наказателни постановления по тях, като актовете са за различни по вид и тежест нарушения, с наложени различни по размер глоби/санкции, видно от приложената към справката разпечатка.

Изготвено е Предложение рег. № 513р-75510 от 26.07.2024 г. на директора на СДВР да не се снемат процесните две полицейски регистрации с рег. № 19685/13.07.2005 г. по описа на 01 РУ - СДВР и рег. № 3585/12.11.2008 г. по описа на 07 РУ – СДВР.

Издадена е оспорената Заповед № 3286з-3163 от 21.08.2024 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за отказ снемането на полицейските регистрации.

Административният орган е приел от материалноправна страна, че прекратяването на наказателните производства при сключване на споразумения не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително при допусната/постановена съдебна или настъпила по право реабилитация. В тази насока органът се е позовал на параграф 61 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. на Съда на Европейския съюз (СЕС), според което настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индиция, че субектът на данни представлява по-малък риск. Изложени са мотиви, че действащата законова регламентация за снемане/заличаване на полицейската регистрация по ЗМВР не обуславя прекомерност на накърняването на личната сфера на лицата с извършена полицейска регистрация в сравнение с другите лица, чиито лични данни се обработват в други информационни фондове на МВР, тъй като това нормативно разрешение отчита баланса между обществените и лични интереси. С позоваване на Директива (ЕС) 2016/680 и Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. административният орган е съобразил, че следва да извърши анализ и преценка относно „абсолютната необходимост“ за продължаване съхранението на личните данни на Б. Б. Г. за извършените му полицейски регистрации, при което степента на риск на лицето следва да се отчете като елемент наред с естеството и тежестта на престъпленията, конкретния контекст, в които са извършени, данните за извършени разнородни престъпления, наличието на други производства (минали и настоящи), миналото или профила на лицето.

С позоваване на Справка рег. № 3286р-44691 от 21.08.2024 г. с приложена разпечатка от информационен фонд на МВР органът е посочил, че срещу Б. Б. Г. са водени множество досъдебни производства, многократно е задържан в полицейски управления по ЗМВР, признат е за виновен и е осъждан по четири други наказателни производства, приключени на съдебна фаза.

В допълнение органът е посочил, че срещу Б. Б. Г. е водено и друго дело на съдебна

фаза - НАХД № 3614/2004 г. на СРС за престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК, като по него съдът го освобождава от отговорност и на основание чл. 78а от НК му налага административно наказание на 500 лева.

Извършените престъпления от Б. Б. Г. са преценени като разнородни, с висока степен на обществена опасност, които указват рецидив на престъпното поведение. Направено е позоваване на разпечатка към справката, според която Б. Б. Г. има и профил на нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени 2 АУАН и 3 наказателни постановления по тях за различни по вид и тежест нарушения с наложени различни наказания. Последните били указание, че лицето има изградено трайно установено незачитане на правовия ред.

Данните от анализа определяли личността на Б. Б. Г. като рискова за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазването на обществения ред. Продължаване обработването на данните за извършените на Б. Б. Г. полицейски регистрации следвало да способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 и 9 от ЗМВР

В резултат на този анализ органът е достигнал до извод, че към настоящия момент данните от полицейски регистрации рег. № 19685/13.07.2005 г. по описа на 01 РУ - СДВР и рег. № 3585/12.11.2008 г. по описа на 07 РУ – СДВР, извършени на Б. Б. Г., се съхраняват в подходящ и разумен срок с оглед целите, за които се обработват - противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления.

Предвид установената липса на основания по чл.68, ал.6 от ЗМВР за снемане на двете полицейски регистрации и след извършен анализ на профила на лицето съгласно чл.21, ал.1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, е постановен оспорения отказ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя, чрез адв. В. Д., на 27.09.2024 г. Съгласно съдържащата се в административната преписка разписка № 5300610449233 от Е., жалбата е подадена чрез куриер на 07.10.2024 г. – в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт. Забавянето на куриерската пратка от приемането ѝ в Е. до доставянето ѝ в съда е по причина на куриерската фирма, поради което възражението на ответника за недопустимост на оспорването поради неговото просрочие е неоснователно.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По силата на чл.29, ал.1 от ЗМВР администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Въз основа на визираната законова възможност за делегиране на правомощия, със Заповед № 8121з-267 от 10.03.2015 г. министърът на вътрешните работи е оправомощил директора на заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ (ГДНП) да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. Предвид издаване на оспорената заповед от надлежно оправомощено съгласно чл.29,

ал.1 от ЗМВР лице съдът намира, че същата е издадена от компетентен административен орган. Съдържанието на акта е указание за издаването му в предписаната форма по чл.59, ал.2 от АПК – с излагане на фактическите и правни основания за издаването му по начин, който не е затруднил правото на защита на лицето. Спазена е разпоредбата на чл.19, ал.4 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация (Наредбата), според която ръководителят на структурата на МВР, която е извършила регистрацията:

1. разпорежда извършване на проверка по административната преписка;
2. изготвя мотивирано предложение за снемане или за отказ за снемане на регистрацията съобразно установеното основание по чл. 68, ал. 6 ЗМВР с приложен към него комплект документи от проверката по преписката.

В случая, Справка рег. № 3286р-44691 от 21.08.2024 г. удостоверява извършена проверка в информационните масиви на МВР, а Предложение рег. № 513р-75510 от 26.07.2024 г. на директора на СДВР – изпълнението на чл.19, ал.4, т.2 от Наредбата.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство, което е започнало по инициатива на заинтересваното лице, съществени процесуални нарушения – такива, които, ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл, или които съществено са накърнили правото на защита на лицето. Изложеното определя спора като материалноправен – по приложението на чл.68, ал.6 от ЗМВР.

Предпоставките за снемане на полицейска регистрация са регламентирани изчерпателно в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР, а именно, когато: 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл.24, ал.3 НПК; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници.

По силата на чл.68, ал.1 от ЗМВР полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Разпоредбите на чл.68, ал.2 от ЗМВР и чл. 2 от Наредбата посочват, че полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон с цел защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Легитимните цели на тази дейност са посочени и в чл.27 от ЗМВР, според който данните от полицейската регистрация на лицата, извършена на основание чл. 68, се използват само за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

Съгласно чл.13, ал.1 от Наредбата полицейска регистрация се извършва за всяко привличане на лице като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер независимо от предишна такава, като се попълва нова карта за полицейска регистрация и се извършва ново фотографиране. В случая, по отношение на Б. Б. Г., ЕГН [ЕГН], са установени две привличания като обвиняем по НОХД № 11805/2005 г. и НОХД № И-1267/2009 г. по описа на СРС, за които са извършени процесните две полицейски регистрации. С оглед на изложеното, по отношение на жалбоподателя не

е налице основанието по чл.68, ал.6, т.1 от ЗМВР за тяхното снемане.

Същото се отнася и до разпоредбата на чл.68, ал.6, т.2 ЗМВР предвиждаща, че полицейската регистрация се сменя, ако наказателното производство е прекратено, но не и в случаите на чл.24, ал.3 НПК, т.е. при прекратяване поради споразумение. В конкретния случай, НОХД № 11805/2005 г. и НОХД № И-1267/2009 г. по описа на СРС са приключили със споразумение, поради което по отношение на жалбоподателя не е налице основанието по чл.68, ал.6, т.2 от ЗМВР заснемане на полицейските регистрации.

Неотносимо към настоящия случай е и правилото на чл.68, ал.6, т.3 ЗМВР, според което полицейската регистрация се сменя, когато наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда. Не се касае и за освобождаване от наказателна отговорност и налагане на административно наказание по смисъла на чл.68, ал.6, т.4 ЗМВР.

Полицейската регистрация помага на полицейските органи да извършват дейностите, посочени в чл.67 ЗМВР, като данните от нея се използват само за предотвратяване и разкриване на престъпления или за дейности, свързани със защитата на националната сигурност и обществения ред. Разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР е специална, което обуславя както нейния приоритет пред общите разпоредби, регламентиращи обработката на лични данни, така и невъзможността да бъде извършено снемане на полицейска регистрация на основания, различни от сочените в цитираната норма.

Константна е съдебната практика по приложението на чл.68, ал.6 ЗМВР, че целта на реабилитацията като институт на наказателното право и целта на полицейската регистрация като институт на административното право са различни, поради което настъпването на реабилитация не е абсолютно основание за снемане на полицейската регистрация. Реабилитация по право или така наречената абсолютна реабилитация по смисъла на чл. 88а от НК, в чл. 68, ал.6 от ЗМВР не е основание за снемане на полицейската регистрация, респ. за спиране обработването и съхранението на лични данни. Действащата законова регламентация за заличаване на полицейската регистрация по ЗМВР не обуславя прекомерност на накърняването на личната сфера на лицата с полицейска регистрация в сравнение с другите лица, чиито лични данни се обработват в други информационни фондове на МВР, тъй като това нормативно разрешение отчита баланса между обществените и личните интереси (чл.27 от ЗМВР). Предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на личните данни на лицата, осъдени за умишлени престъпления от общ характер, включително след настъпването на реабилитация, поради което мярката се явява пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот, уредено с чл. 8 на ЕКЗПЧОС.

В идентичен смисъл е т.54 от Решение на СЕС по дело C-118/22: „В тази насока следва да се подчертае, че съхранението в полицейския регистър на данни на лица, осъдени с влязла в сила присъда, може да се окаже необходимо за целите, упоменати в предходната точка от настоящото решение, дори след като това осъждане е заличено от регистъра за съдимост

и съответно са отменени последиците, които националното законодателство свързва със самото осъждане. Възможно е всъщност тези лица да са замесени в престъпления, различни от тези, за които са били осъдени, или обратно, да бъдат оневинени чрез сравняване на данните, съхранявани от тези органи, с данните, събрани при разследването на другите престъпления“. Както се подчертава в т.61 от решението на СЕС: „Реабилитация на такова лице като настъпилата в главното производство, в резултат от която осъждането му е изтрито от регистъра за съдимост, сама по себе си не води до отпадане на необходимостта от съхранението на данните му в полицейския регистър, тъй като последното има цели, различни от тези на списъка на миналите му осъждания в регистъра за съдимост. Когато обаче, както в настоящия случай, съгласно приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация, трябва през определен период след изтърпяването на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, тя може да е индиция, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, и следователно обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение“.

Дължим е извод, че правото на Европейския съюз не изключва възможността за обработване на лични данни в хипотезите, обсъдени по-горе. Така в Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, *изрично се предвижда*, че директивата не възпрепятства държавите членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателно правните процедури във връзка с обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи, по-специално по отношение на лични данни, съдържащи се в съдебно решение или документация, свързани с наказателни производства, както и че за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления.

Обосновано в тази връзка е позоваването в оспорената заповед на Съображение 27 от Преамбюла на Директива (ЕС) 2016/680, според което за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и

да установят връзки между различни разкрити престъпления. Съгласно Съображение 26 от Преамбюла на Директива (ЕС) 2016/680 всяко обработване на лични данни трябва да бъде законосъобразно, добросъвестно и прозрачно по отношение на засегнатите физически лица и извършено единствено за конкретните цели, предвидени от закона.

Както вече се посочи, във връзка с постъпилото искане за снемане на полицейска регистрация е разпоредено извършване на проверка, обективирана в Справка рег. № 3286р-44691 от 21.08.2024 г. Освен наличните две привличания на Б. Б. Г., ЕГН [ЕГН], като обвиняем по НОХД № 11805/2005 г. и НОХД № И-1267/2009 г. по описа на СРС, проверката е установила и, че жалбоподателят се води като „извършител“ по 8 броя заявителски материали, последният от които от 21.03.2013 г. по описа на 03 РУ-СДВР за деяние по чл.216 от НК – унищожаване на чуждо имущество. Същият е осъден по **други** наказателни производства, както следва: НОХД № 14462/2009 г. на СРС за престъпление по чл.195, ал.1 от НК с наказание „лишаване от свобода“ за шест месеца, условно; НОХД № 5773/2010 г. за престъпление по чл.345а, ал.1 от НК (високорискови наркотични вещества) с наложено наказание „лишаване от свобода“ за осем месеца, изтърпяно ефективно.

В Справка рег. № 3286р-44691 от 21.08.2024 г. са посочени 20 различни случая на задържане на лицето на различни основания по чл.72, ал.1 от ЗМВР, във връзка с извършени престъпления, основно по чл.354а, ал.1 от НК (който без надлежно разрешително произведе, преработи, придобие или държи наркотични вещества или техни аналози с цел разпространение, или разпространява наркотични вещества или техни аналози, се наказва за високорискови наркотични вещества или техни аналози), както и по чл.194 и чл.195 от НК – кражби и квалифицирани състави на кражби.

Обосновани в тази връзка са крайните изводи на административния орган, че се касае за извършена от лицето разнородна противоправна дейност, като с най-висока обществена опасност са престъпленията, свързани с високонаркотични вещества и с различни състави, вкл. квалифицирани, на кражби. Тези данни законосъобразно са преценени като високорискови за обществото във връзка със защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред по смисъла на чл.27 от ЗМВР.

В конкретния случай, продължаващото съхранение на личните данни на лицето продължава да е необходимо за целите, за които същите са обработвани предвид двукратното му осъждане за престъпление от един и същи вид, както и данните за образувани, макар и приключили със споразумение наказателни производства. Поради това отказът за снемане на направената му полицейска регистрация не противоречи на [Директива\(ЕС\)2016/680](#) на Европейския парламент и на Съвета.

Съюзният акт изисква националната уредба да гарантира, че събраните лични данни не надхвърлят необходимото и че не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, като те се обработват единствено ако целта на обработването не може разумно да бъде постигната с други средства.

Според т.40 от Решение на СЕС по дело С-118/22: Както по същество се

подчертава в съображение 26 от Директива 2016/680, тези изисквания не са изпълнени, когато преследваната цел от общ интерес може разумно да се постигне по също толкова ефикасен начин с други средства, които засягат в по-малка степен основните права на субектите на данни (вж. по аналогия решение от 22 юни 2021 г., Latvijas Republikas Saeima (Точки за пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU:C:2021:504, т. 110 и цитираната съдебна практика).

В случая липсват всякакви данни, че преследваните цели от общ интерес по смисъла на чл.27 от ЗМВР могат да се постигнат с други, не толкова обременителни за лицето мерки.

Съгласно чл. 4, пар.1 от Директива 2016/680 държавите членки гарантират, че личните данни са:

в) подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват;

д) съхранявани във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данните за период не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

По силата на член 4, параграф 1, буква в) от споменатата директива държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Така тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, който дава израз на принципа на пропорционалност.

Тази директива *оставя на държавите членки да определят подходящи срокове за съхранението* и да решат дали тези срокове се отнасят за изтриването на данните или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, с уговорката спазването на тези срокове да се гарантира чрез съответни процедурни мерки. За да са „подходящи“ тези срокове обаче, член 4, параграф 1, букви в) и д) от споменатата директива в светлината на член 52, параграф 1 от Хартата във всички случаи изисква те да позволяват, според случая, изтриването на съответните данни, когато тяхното съхранение вече не е необходимо с оглед на целите, дали основание за обработването им (т.45 от решението на СЕС). Както се припомня в т.70 от решението на СЕС: член 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат *дали да определят срокове за изтриването на посочените данни* или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им.

Както обаче по същество отбелязва генералният адвокат в точка 28 от заключението си, посочените разпоредби *не изискват* от държавите членки да определят абсолютни срокове за съхранение на лични данни, след изтичането на които тези данни трябва автоматично да се изтрият (т.52 от решението на СЕС). Изложените в жалбата доводи за необходимост от нормативно уреждане на такива срокове са неоснователни.

Подобно съхранение може да допринесе за постигането на целта от общ интерес, прогласена в съображение 27 от Директива 2016/680, съгласно която за предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи имат нужда да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването,

разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, включително извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установят връзки между различни разкрити престъпления (т.55 от решението на СЕС).

Тези различни категории данни биха могли да се окажат особено важни за проверката дали съответният субект на данни е замесен в престъпления, различни от тези, за които вече е осъден с влязла в сила присъда. Ето защо посочените данни по принцип могат да се считат за подходящи и относими във връзка с целите, за които данните се обработват, по смисъла на член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680 (т.56 от решението на СЕС).

Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в предвидения за целта национален полицейски регистър. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел (вж. по аналогия становище 1/15 (Споразумение PNR ЕС—К.), от 26 юли 2017 г., [EU:C:2017:592](#), т. 205). Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази директива (т.60 от решението на СЕС).

В конкретния случай, субектът на регистрацията е извършил и други престъпления, поради което не може да се приеме, че представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред съобразно разясненията на т.61 от Решение на СЕС по дело С-118/22.

Принципът на пропорционалност, закрепен в член 52, параграф 1 от Хартата, предполага по-конкретно да се съпоставят важността на преследваната цел и тежестта на ограничението за упражняването на съответните основни права (т.62 от решението на СЕС).

В случая, не се установяват изключенията, цитирани в т.65 от решението на СЕС, тъй като и по другите наказателни производство лицето е осъдено – същите са приключили със споразумения. Съдът приема, че общите цели по чл.27 от ЗМВР оправдават тежестта на личното ограничение на процесната полицейска регистрацията.

Всъщност, в т.66 от решението си Съдът в Л. приема за вярно, че *че съхранението на биометрични и генетични данни на вече осъдени с влязла в сила присъда лица, включително до смъртта на тези лица, може да е абсолютно необходимо по смисъла на член 10 от Директива 2016/680 по-специално за проверката дали те евентуално са замесени в други престъпления, и следователно за разследването и осъждането на извършителите на тези престъпления. Визираните обстоятелства, към момента на постановяване на настоящето решение, се установяват.* Приложното поле на това съхранение, както бе констатирано в точки 59 и 60 по-горе, е твърде широко за целите, за които тези данни се обработват (т.67 от решението на СЕС). Съдът приема, че оспорената заповед е мотивирана

относно пропорционалността на наложеното ограничение, което се доказва от доказателствата от административната преписка. Отказът за полицейска регистрация е направен при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел.

В посочения смисъл е Решение № 13563 от 12.12.2024 г. по адм. д. № 5889/2024 г. на ВАС, Пето отделение.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, при липса на съществени нарушения на установената форма и на процесуалните правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел. На основание чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора ответникът има право на сторените в производството разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

По изложените съображения, Административен съд София град, Първо отделение, 69-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Б. Г., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 110, чрез адв. В. И. Д. от САК, срещу Заповед № 3286з-3163 от 21.08.2024 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейски регистрации с рег. № 19685/13.07.2005 г. по описа на 01 РУ - СДВР и рег. № 3585/12.11.2008 г. по описа на 07 РУ – СДВР.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: